

ФАКУЛТЕТ СПОРТА И ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена

(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место рубрике не могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовao комисију: 25.03.2015. године, Наставно-научно веће Факултета спорта и физичког васпитања Универзитета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: Проф. др Татјана Тубић, редовни професор, Психолошке науке у спорту и физичком васпитању, 17.06.2013. године, Факултет спорта и физичког васпитања Универзитета у Новом Саду Проф. др Недељко Родић, редовни професор, Физичка култура са методиком наставе, 09.09.2010. године, Педагошки факултет у Сомбору, Универзитета у Новом Саду Проф. др Вишња Ђорђић, ванредни професор, Основне научне дисциплине у спорту и физичком васпитању, 16.12.2010. године, Факултет спорта и физичког васпитања Универзитета у Новом Саду</p>
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: Светлана, Богдан, Буишић</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава: 19.10.1976. године, Сомбор, Република Србија</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив: Педагошки факултет у Сомбору, Дипломирани учитељ – мастер, Дипломирани учитељ - мастер</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2011, Спорт и физичко васпитање</p> <p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране:</p> <p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Примена Хелисоновог модела одговорности у настави физичког васпитања

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са знаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Докторска дисертација садржи укупно 161 страницу. Грађа је приказана у 9 поглавља, садржи попис литературе (178 референци), као и 5 прилога. Поред текстуалне презентације грађе, дисертација садржи и 18 табела, 4 графикона и 3 слике. Дисертација обухвата следећа поглавља:

- 1.0 УВОД (стр. 1-2)
- 2.0 ТЕОРИЈСКИ ОКВИР РАДА (стр. 3-44)
 - 2.1 Савремени приступи физичком васпитању
 - 2.2 Дисциплина у настави физичког васпитања
 - 2.3 Мотивација ученика у настави физичког васпитања
 - 2.4 Проблем насиља међу младима
 - 2.5 Хелисонов модел развоја личне и социјалне одговорности
- 3.0 ДОСАДАШЊА ИСТРАЖИВАЊА (стр. 45-51)
- 4.0 ПРОБЛЕМ, ПРЕДМЕТ И ЦИЉЕВИ ИСТРАЖИВАЊА (стр. 52)
- 5.0 ОСНОВНЕ ХИПОТЕЗЕ ИСТРАЖИВАЊА (стр. 53)
- 6.0 МЕТОД РАДА (стр. 54-83)
 - 6.1 Узорак испитаника
 - 6.2 Узорак мерних инструмената
 - 6.2.1 Опажање личне и социјалне одговорности
 - 6.2.2 Мотивационе оријентације ученика (самоодређеност понашања)
 - 6.2.3 Самовредновање ученика
 - 6.2.4 Подршка другова из разреда
 - 6.2.5 Усвојеност моторних вештина
 - 6.3 Опис експерименталног и стандардног програма.
 - 6.4 Организација мерења
 - 6.5 Методе обраде података
- 7.0 РЕЗУЛТАТИ (стр. 84-107)
 - 7.1 Основни дескриптивни статистици и карактеристике дистрибуције анализираних варијабли експерименталне и контролне групе на иницијалном мерењу
 - 7.2 Анализа значајности разлика између испитаника различитог пола
 - 7.3 Анализа разлика између експерименталне и контролне групе на иницијалном мерењу
 - 7.4 Анализа разлика између експерименталне и контролне групе на финалном мерењу
 - 7.5 Анализа ефеката експерименталног третмана
 - 7.6 Структура и важност анализираних индикатора
 - 7.7 Разлике између експерименталне и контролне групе у индексу релативне аутономије
- 8.0 ДИСКУСИЈА (стр. 108-128)
- 9.0 ЗАКЉУЧАК (стр. 129-133)
- Литература (стр. 134-151)
- ПРИЛОГ 1, 2, 3, 4 и 5 (стр. 152-161).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У *Уводу* је концизно приказан контекст савременог физичког васпитања и нове потребе и изазови са којима се суочава. Пораст насиља и недисциплине у школама, као и опадање заинтересованости деце и младих за физичку активност, захтевају реконцептуализацију школског физичког васпитања. Међу иновативним моделима физичког васпитања, издваја се Хелисонов модел развоја одговорности (Hellison, 1983, 1985, 1995). Усмерен на саморегулацију понашања и развој личне и социјалне одговорности ученика, Хелисонов модел може допринети дисциплини и мотивацији ученика у настави физичког васпитања. Прво поглавље на уверљив начин уводи истраживачки проблем, дефинишући основно истраживачко питање.

У склопу *Теоријског оквира рада* приказане су релевантне теоријске концепције које се односе на улогу и карактеристике физичког васпитања, дисциплину и мотивацију ученика у настави физичког васпитања. Посебна пажња је посвећена Хелисоновом моделу развоја одговорности (Hellison, 1983, 1985, 1995), теорији самоодређења (Deci & Ryan, 1985) и концепту мотивационе климе у одељењу (Ames, 1992). Теоријски оквир рада добро дефинише научне и теоријске основе истраживања. Актуелни приступи и теорије, од значаја за истраживачку проблематику, приказани су на конзистентан и систематичан начин. Идентификована су следећа обележја савременог физичког васпитања: усмереност на целог ученика (холистички приступ), усмереност на компетенције, исходе и стандарде, као и индивидуализовани приступ. Када је реч о дисциплини, презентовани су резултати истраживања који указују на размере проблема. Дата су два тумачења (или аспекта) дисциплине: 1) коришћење разноврсних техника ради управљања, контроле или корекције понашања ученика и 2) развијање самодисциплине, односно самоконтроле, саморегулације и карактера. Истакнуто је да је у пракси неопходно балансирано коришћење оба приступа. У посебном потпоглављу истакнут је значај мотивације учење и школско постигнуће ученика, као и генерални тренд опадања мотивације током школовања. У физичком васпитању постоје и наглашене родне разлике, што је илустровано одабраним истраживањима. За тумачење мотивације ученика у настави физичког васпитања коришћена је теорија самоодређења (Deci & Ryan, 1985). Понашања могу бити у различитом степену самоодређена, а континуум мотивације обухвата: амотивацију, екстринзичну мотивацију (екстерна, интројектована, идентификована, интегрисана регулација) и интринзичну мотивацију. Истраживања у подручју физичког васпитања указују на повезаност самоодређених типова мотивације са самопоштовањем ученика, концентрацијом и истрајношћу на задатку, интересовањем и намерама за вежбање итд. С обзиром да се ради о најважнијем контекстуалном фактору утицаја на мотивацију ученика, приказане су карактеристике мотивационе климе постигнућа, односно, овладавања задатком. У контексту истраживачке проблематике, приказани су подаци који указују на пораст насиља у Србији и укљученост младих у насиље, као и мере које се спроводе на системском нивоу. Такође, указано је на недовољно коришћење школског физичког васпитања у развоју безбедног и подстицајног окружења. Изведен је закључак да би примена Хелисоновог модела одговорности (ТПСР модел, Hellison 1978, 1985, 1995) у настави физичког васпитања, могла да допринесе не само већој дисциплини ученика, већ и њиховој мотивацији и бољим међусобним односима. Модел је приказан детаљно и обухватно. Истакнуте су његове кључне одлике, специфична структура часа и специфичне наставне стратегије за подстицање личне и социјалне одговорности. На основу анализе ТПСР модела, кандидаткиња доводи модел у везу са базичним психолошким потребама за аутономијом, компетенцијом и повезаношћу.

Поглавље *Досадашња истраживања* даје пресек стања када је реч о научном фундању и изучавању Хелисоновог модела одговорности, посебно у контексту физичког васпитања. Идентификовани су правци развоја модела током четири деценије постојања: 1) ширење модела унутар САД и ван њих, 2) примена модела не само у ваншколским програмима физичке активности, већ и у школском физичком васпитању, омладинском раду, спорту, едукацији омладинских лидера и будућих наставника физичког васпитања, летњим камповима и др.; 3) примена модела не само у раду са ризичним групама адолесцената, већ и са другачијим профилима учесника (предшколци, ученици основних и средњих школа из мање ризичних средина, студенти, спортисти и др.) и 4) прикупљање доказа о ефективности и оправданости примене модела. Имајући у виду предмет, проблем и циљ актуелног истраживања, детаљније су приказана најрелевантнија истраживања која се тичу примене ТПСР модела у условима физичког

васпитања. На основу анализе претходних истраживања, изведени су следећи закључци: већина истраживања се бави ризичним групама младих, већина истраживања и даље се одвија у ваншколском или ваннаставном контексту, доминирају квалитативни методолошки приступи (посебно студије случаја), недостају експериментална и квази-експериментална истраживања, интервентни програми у већини случајева имају краће трајање (20-25 часова/тренинга), са 1-2 часа/тренинга недељно, недостају истраживања ефеката примене овог модела на продуктивност моторног учења (с обзиром на коришћење дела наставног времена ради поучавања ученика одговорном понашању).

Проблем, предмет и циљеви истраживања прецизно дефинишу истраживачку проблематику. *Проблем истраживања* представља ефективност Хелисоновог модела личне и социјалне одговорности у настави физичког васпитања. *Предмет истраживања* представља примена Хелисоновог модела личне и социјалне одговорности у настави физичког васпитања у трећем разреду основне школе. Ефекти примене овог модела посматрани су кроз евалуацију одабраних исхода учења унутар психо-моторног и афективног домена. *Циљ истраживања* је да се провери ефективност Хелисоновог модела личне и социјалне одговорности у настави физичког васпитања, када је реч о личној и социјалној одговорности ученика, мотивационим оријентацијама, самовредновању спортске компетенције, социјалне компетенције и контроле понашања, подршци другова из разреда, и усвојености моторних вештина.

Хипотезе истраживања су научно утемељене, произлазе из циља, проблема и предмета истраживања. Основна хипотеза гласи: Хелисонов модел одговорности има значајне позитивне ефекте на одговорност, самоодређеност понашања, самовредновање, социјалну подршку и усвојеност моторних вештина ученика у настави физичког васпитања. Помоћне хипотезе односе се на постојање статистички значајних разлика између експерименталне и контролне групе, у корист експерименталне групе, у нивоу личне и социјалне одговорности испитаника (x1), самоодређености понашања (x2), самовредновању спортске компетенције, социјалне компетенције и контроле понашања (x3), самовредновању социјалне подршке другова из разреда (x4)) и усвојености моторних вештина (x5).

У поглављу *Метод рада*, на адекватан начин су приказани истраживачки дизајн, коришћене методе и инструменти, односно, статистичке процедуре за обраду података. У истраживању је примењен каузални, квази-експериментални нацрт са рандомизованим групама и претест – посттест. Окосницу експерименталног третмана представљала је специфична структура часова физичког васпитања и посебне наставне стратегије усмерене на развијање личне и социјалне одговорности у складу са ТПСР моделом. На сваком часу око 70% наставног времена било је повезано са ТПСР моделом, односно, било је у функцији развоја личне и социјалне одговорности. Контролна група је реализовала стандардни програм, заснован на стандардним методама и структури часа (фронтални рад, дисциплинског система заснован на спољашњој мотивацији, компаративни критеријуми успешности). Експериментални и стандардни програм спроведени су на узорку ученика трећег разреда основне школе у оквиру редовне наставе физичког васпитања. Истраживањем је обухваћено укупно 100 ученика оба пола, од којих су случајним избором одељења формиране експериментална и контролна група (45 ученика је чинило експерименталну групу, а 55 ученика контролну групу). Трајање експерименталног програма износило је 8 недеља (укупно 24 часа). Помоћу одговарајућих мерних инструмената испитивани су ефекти експерименталног програма на ниво личне и социјалне одговорности ученика (Personal and Social Responsibility Questionnaire; Li et al., 2008), мотивационе оријентације у настави физичког васпитања (Self – Regulation Questionnaire; Goudas, Biddle, & Fox, 1994; Relative Autonomy Index; Ryan & Connell, 1989), самовредновање спортске компетенције, социјалне компетенције и контроле понашања (Self-Perception Profile for Children, Harter, 1985, rev. 2012), затим на социјалну подршку другова из разреда (Social Support Scale for Children; Harter, 1985, rev. 2012) и ниво усвојености моторних вештина (посебно конструисане рубрике). Подаци су обрађени одговарајућим статистичким методама: дескриптивна статистика, мултиваријатна и униваријатна анализа варијансе, Ман-Витни тест, мултиваријатна и униваријатна анализа коваријансе, Вилкоксон тест рангова, дискриминативна анализа, двостепена кластер анализа. Коришћене методе и мерни инструменти одговарају циљу и хипотезама истраживања и омогућавају добијање релевантних и објективних резултата.

Резултати истраживања приказани су прегледно и систематично, помоћу текста, табела и графикана. Разлике између контролне и експерименталне групе у анализираном сету зависних варијабли тестиране су адекватним статистичким процедурама и логичким редоследом. Резултати су презентовани у неколико целина: 1) Основни дескриптивни статистици и карактеристике дистрибуције анализираних варијабли експерименталне и контролне групе на иницијалном мерењу; 2) Анализа значајности разлика између испитаника различитог пола; 3) Анализа разлика између експерименталне и контролне групе на иницијалном мерењу; 4) Анализа разлика између експерименталне и контролне групе на финалном мерењу; 5) Анализа ефеката експерименталног третмана; 6) Структура и важност анализираних индикатора и 7) Разлике између експерименталне и контролне групе у индексу релативне аутономије. Тестирање разлика између испитаника експерименталне и контролне групе на иницијалном мерењу применом мултиваријатне анализе варијансе показало је да нема статистички значајних разлика између ове две групе у анализираним варијаблама ($F = 1.334$; $P = .215$). Статистички значајне разлике нису добијене ни у појединачним варијаблама (униваријатна анализа варијансе), а налазе параметријских анализа потврдило је тестирање Ман-Витни тестом. Примена мултиваријатне анализе варијансе на финалном мерењу, показала је да су након примене експерименталног третмана разлике између група у систему примењених варијабли статистички значајне и високе ($F = 20.092$; $P = .00$). Систем предиктора објашњава преко 70% разлика између анализираних група ($H^2 = .74$). У свим посматраним варијаблама, изузев у варијабли Идентификована регулација, добијене су статистички значајне разлике између контролне и експерименталне групе, доследно у корист експерименталне групе (ANOVA). Добијени резултати су потврђени непараметријским Ман-Витни тестом. Ради добијања што потпунијег увида у стварне ефекте примењеног експерименталног третмана, спроведено је и тестирање разлика применом анализе коваријансе. Добијена је још израженија разлика између група са укупним ефектом од 85.8%. У свим анализираним варијаблама добијена је статистички значајна разлика ($p \leq .05$) и високи ефекти, доследно у корист експерименталне групе. Применом Вилксоновог теста рангова потврђени су претходни резултати. Дискриминативна анализа примењена је са циљем да се утврди структура разлика између група на почетку и на крају примене експерименталног третмана. За разлику од иницијалног мерења, на финалном мерењу је констатована статистички значајна разлика између група (Wilk's $\lambda = 0.265$; $R_c = 0.857$; $P = .000$). Разликовању група највише доприносе варијабле *Моторне вештине*, *Социјална одговорност*, *Лична одговорност* и *Интринзична мотивација* (корелације са дискриминативном функцијом веће од 0.40) и, нешто мање, варијабле *Екстерна регулација*, *Интројектована регулација* и *Амотивација*, што се поклапа са налазима претходних анализа. Експерименталну групу карактеришу боље моторне вештине, више самопроцене социјалне и личне одговорности, интринзичне мотивације, као и ниже самопроцене екстерне и интројектоване регулације и амотивације у односу на контролну групу. Коначна процена ваљаности примењеног сета варијабли у дискриминацији експерименталне и контролне групе на финалном мерењу, урађена је применом двостепене кластер анализе (TwoStep Cluster). У потпуно независном процесу испитаници су класификовани на основу примењеног сета варијабли у две кластер групе, које се у великој мери поклапају са експерименталном и контролном групом у истраживању, а овакво диференцирање се највише може приписати утицају експерименталног третмана. Тестирање значајности разлика у релативном индексу аутономије указује на више самоодређено понашање у настави физичког васпитања код ученика из експерименталне групе.

У поглављу *Дискусија* резултати истраживања су критички продискутовани и прегледно систематизовани, уз поштовање принципа научног и статистичког закључивања. Учени су обрасци и правилности, а добијени резултати су логички доведени у везу са резултатима претходних истраживања и допуњени квалитативним подацима везаним за процесну евалуацију. Указано је на ограничења и предности истраживачког дизајна и на могуће теме наредних истраживања ове проблематике. Позитивни ефекти ТПСР модела на одговорност, самоодређеност понашања, самовредновање и продуктивност моторног учења објашњени су водећим механизмом подстицања базичних психолошких потреба за аутономијом, компетенцијом и повезаношћу. На тај начин модел доприноси интринзичној мотивацији, већем залагању, позитивнијем самовредновању и социјалној подршци. У дискусији се указује на извесна ограничења истраживачког дизајна, пре свега кад је реч о величини и структури узорка испитаника, и могућем деловању фактора који нису контролисани или не произлазе директно из карактеристика самог

модела. Кандидаткиња је кроз интерпретацију добијених резултата демонстрирала добро познавање истраживачке проблематике и способност логичког промишљања и уочавања веза између испитиваних појава.

У *Закључцима* су сумирани најважнији резултати истраживања, верификоване су истраживачке хипотезе и указано је на значај истраживања за теорију и праксу. Након примене ТПСР модела у експерименталној групи, односно, стандардног програма физичког васпитања у контролној групи, на финалном мерењу су констатоване статистички значајне разлике и високи ефекти у свим анализираним варијаблама, доследно у корист експерименталне групе. На основу добијених резултата истраживања, прихваћене су све помоћне хипотезе и главна хипотеза истраживања. Закључци су прецизни, недвосмислени, утемељени на статистичком закључивању и одговарају постављеном циљу истраживања.

Литература садржи ваљан избор релевантних и актуелних референци, усмерених на истраживану проблематику. Референце су доследно презентоване у предвиђеном формату.

Прилози садрже коришћене мерне инструменте.

Комисија позитивно оцењује све делове докторске дисертације.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Цвејић, Д., Буишић, С. и Рањеловић, Н. (2012). Интегрисање наставе у циљу повећања физичке активности деце. *Настава и васпитање*, 61(4), 754-766.

Родић, Н. и Буишић, С. (2012). Латентна структура моторичких способности девојчица од десет и по година. *Норма*, 17(1), 81-94.

Родић, Н. и Буишић, С. (2013). Компаративна анализа структуре моторичких способности с обзиром на пол и пребивалиште ученика четвртх разреда основне школе. *Норма*, 18(1), 57-66.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Основни закључци, односно, резултати истраживања сагласни су са циљем и хипотезама истраживања. На основу статистичке обраде података и критичке интерпретације резултата, може се констатовати следеће:

Примењени експериментални третман, заснован на Хелисоновом моделу одговорности, позитивно је утицао на личну и социјалну одговорност ученика трећег разреда основне школе. У односу на контролну групу, испитаници из експерименталне групе, позитивније су проценили сопствено залагање на часовима физичког васпитања, односно, жељу за напредовањем и постизањем личних циљева, што је у основи конструкта личне одговорности. Такође, имали су више самопроцене када је реч о уважавању других ученика и наставника, контроли сопственог понашања, и помагању и бризи за друге ученике (социјална одговорност). **Прихвата** се помоћна хипотеза x_1 да између експерименталне и контролне групе постоје статистички значајне разлике у нивоу личне и социјалне одговорности, у корист експерименталне групе.

Примењени експериментални третман, заснован на Хелисоновом моделу одговорности, позитивно је утицао самоодређеност понашања у настави физичког васпитања код ученика трећег разреда основне школе. Ученици изложени ТПСР моделу физичког васпитања имали су значајно више самопроцене интринзичне мотивације, и значајно ниже самопроцене амотивације, екстерне и интројектоване регулације у односу на ученике из контролне групе. **Прихвата** се помоћна хипотеза x_2 да између експерименталне и контролне групе постоје статистички значајне разлике у самоодређености понашања у настави физичког васпитања, у корист експерименталне групе.

Примењени експериментални третман, заснован на Хелисоновом моделу одговорности, позитивно је утицао на самовредновање ученика трећег разреда основне школе. Ученици експерименталне групе су на финалном мерењу исказали значајно више самопроцене спортске и социјалне компетенције и контроле понашања, у поређењу са ученицима из контролне групе. **Прихвата** се

помоћна хипотеза х3 да постоје статистички значајне разлике између ученика експерименталне и контролне групе у самовредновању социјалне компетенције, спортске компетенције и контроле понашања у корист експерименталне групе.

Примењени експериментални третман, заснован на Хелисоновом моделу одговорности, позитивно је утицао на опажање социјалне подршке другова из одељења код ученика трећег разреда основне школе. Ученици који су били изложени експерименталном третману су имали позитивније перцепције прихваћености и подршке од стране другова из истог одељења. **Прихвата** се помоћна хипотеза х4 да између експерименталне и контролне групе постоје статистички значајне разлике у самовредновању социјалне подршке другова из разреда, у корист експерименталне групе.

Примењени експериментални третман, заснован на Хелисоновом моделу одговорности, позитивно је утицао на усвојеност моторних вештина ученика трећег разреда основне школе. Ученици из експерименталне групе остварили су значајно више просечне композитне оцене када је реч о извођењу основних вежби на тлу, у поређењу са ученицима из контролне групе. **Прихвата** се помоћна хипотеза х5 да између експерименталне и контролне групе постоје статистички значајне разлике у усвојености моторних вештина, у корист експерименталне групе.

На основу верификације помоћних хипотеза **прихвата** се основна хипотеза (Х) да Хелисонов модела одговорности има значајне позитивне ефекте на одговорност, самоодређеност понашања, самовредновање, социјалну подршку и усвојеност моторних вештина ученика у настави физичког васпитања.

Може се закључити да значајни и изразити позитивни ефекти примене Хелисоновог модела у настави физичког васпитања, документовани у реализованом истраживању, представљају потврду оправданости његове примене у контексту редовне наставе физичког васпитања. По својим карактеристикама ТПСР модел подударан је са мотивационом климом овладавања задатком јер наглашава залагање и напредовање ученика као критеријуме успешности. Ученици уче како да контролишу своје понашање, постављају самостално сопствене циљеве и међусобно се поштују и помажу. ТПСР модел подржава базичне психолошке потребе за аутономијом, компетенцијом и припадањем, што позитивно утиче на самоодређену мотивацију ученика у настави физичког васпитања, самовредновање, социјалну подршку, као и продуктивност моторног учења.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Резултати истраживања приказани су текстуално, табеларно и графички, на систематичан и прегледан начин. Дисертација, у целини гледано, поседује логичку и кохерентну структуру. Проблем, предмет и циљ истраживања су прецизно дефинисани, а истраживачке хипотезе су добро операционализоване. Тумачење резултата заснива се на чврстом теоријском оквиру и адекватном избору претходних истраживања. Добијени резултати интерпретирани су методолошки коректно и критички сагледани у контексту претходних истраживања и теоријског оквира истраживања. Може се закључити да су резултати приказани и протумачени на јасан, објективан и научни начин, у складу са захтевима докторске дисертације, тако да се начин приказа и тумачења резултата истраживања могу оценити позитивном оценом.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме
Докторска дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе
Докторска дисертација садржи све битне елементе и урађена је у складу са принципима савремених истраживања у области физичког васпитања и спорта.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци
Дисертација представља оригиналан допринос науци јер се ради о првом научном истраживању Хелисоновог модела одговорности у нашој земљи. Дисертација превазилази многа ограничења претходних истраживања овог модела, како у погледу истраживачког дизајна и статистичких метода, тако и када је реч о контексту и учесницима истраживања. Испитани су ефекти модела на широку лепезу образовних исхода из афективног и психомоторног домена учења, а не само на личну и социјалну одговорност ученика, што је раније био случај. Тумачење добијених резултата је оригинално, јер успешно повезује Хелисонов модел са савременим теоријама мотивације и дисциплине у образовном контексту. Дисертација има велики апликативни значај, јер изразито позитивни иницијални резултати могу подстаћи примену овог модела у физичком васпитању и спорту. Хелисонов модел посебно је релевантан у контексту све присутнијег насиља међу младима и пораста недисциплине у нашим школама, што захтева објективно испитивање иновативних модела и наставних стратегија физичког васпитања усмерених на развој одговорности код ученика.
4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања
На основу целовитог увида у дисертацију, Комисија констатује да не постоје недостаци који би утицали на резултате истраживања.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, Комисија предлаже да се докторска дисертација Светлане Буишић, под називом „Примена Хелисоновог модела одговорности у настави физичког васпитања“ **прихвати**, а кандидаткињи одобри јавна одбрана.

Датум: 26.03.2015. године

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Проф. др Татјана Тубић,
редовни професор, председник

Проф. др Недељко Родић,
редовни професор, члан

Проф. др Вишња Ђорђић,
Ванредни професор, ментор